

Maldívon: van az „urivai” (északi monszun), ami meleg és száraz, míg a „hulhangu” (a kelet-nyugati monszun) szelet és esőt hoz. Ezzel együtt a maldív a legideálisabb tengerparti üdülőhely a világon, főként november és április között, amikor az ég mindig felhőtlenül kék és a napsütés is garantált. Májustól októberig gyakoribbak a trópusi felhőszakadások, ciklonok és viharok, leginkább nyár közepén, amikor az elviselhetetlen forróság és a tikkasztó fülledtség miatt egyébként is kevesebben jönnek. (A szigetek egy része ilyenkor bezár, a többiek is „fél gőzzel” mennek, hisz ilyenkor engedik el évi szabadságukra a személyzetet.) S ha valakit elriasztana az 1600 mm-es éves összcsapadék-mennyiség, az gondoljon az évente több mint 2700 napsütéses órára.

Ősztől tavaszig (tehát az ideális időszakban) a levegő hőmérséklete mindig 25 és 30 °C között van, néha túl is lépi a 30 fokot. A víz hőmérséklete is 25-29 °C közti, általában tartósan beáll 26-28 fokra, ami fürdéshez, szörfözéshez, búvárkodáshoz vagy a víz alatti élet amatőr, felszínközeli tanulmányozásához egyaránt ideális.

Tanács: *Amikor mi voltunk kint, akkor az első és utolsó napok kivételével szinte végig bárányfelhős volt az ég, sőt, egy-két kimondottan borús napot is kifogtunk. De ez az első hallásra talán kedvezőtlennek tűnő időjárás semmiben nem gátolt meg minket. Talán egyedül csak a fényképeink lettek valamivel sötétebbek, mint a szikrázó fényben. Viszont érdemes odafigyelni arra, hogy éppen ebben a kifejezetten borús időben lehet a legjobban leégni. Fehérbőrűeknek ezért még a vízben is ajánlott póló viselése vagy magas faktorszámú napozószer használata!*

Állat- és növényvilág

Természetesen elsősorban a korallokat emelném ki, mivel köztudott, hogy a világ talán legszebb, legkülönlegesebb korallfajai itt találhatók, hiszen a sekély víz és az egyenlítői napsugárzás gazdaggá teszi a víz alatti világot. E koralltelepek csak ebben a felszínközeli és oxigéndús környezetben képesek élni és szaporodni. A pici korallpolipok szüntelen munkában vannak, miközben mészkőkiválasztásukkal építik magát a korallt. Amint – akár a szorgos méhek a kaptár – befejezték a munkát, és felépítették a saját kis kamrájukat, újabb polipokat növesztenek. Úgy építik koralltelepeiket, mint ahogy a fák fejlesztik évgyűrűiket.

A tengerparti homok ettől csillog olyan vakító fehéren, vagyis a bomló és porló mészkő maradványoktól.

„A globális felmelegedés kipusztítja a koralltelepeket és velük együtt a tengeri élőlények tömegét, melyek létfeltételeit a koralltelepek biztosítják” – jelentették ki a tudósok a Buenos Aires-i éghajlati világkonferencián. – „Csupán ebben az évben több korall pusztult el az idei felmelegedés miatt, mint eddig összesen az emberi tevékenység következtében” – állítja Thomas Goreau, a Világ Korallzátony Szövetség elnöke.

„Az Indiai-Óceán korallvilágának többsége elhalt, és a Csendes-Óceán egyes területein is jelentős volt a pusztulás. Különösen nagy volt a veszteség a Maldív-szigeteken, ahol a korallok 90%-a pusztult el. S azzal együtt, hogy a korallok a meleg, napos, oxigéndús, sekély vizet szeretik, a globális felmelegedés évről évre érzékelhetően pusztítja ki ezeket a csodálatos koralltelepeket (s tegyük hozzá, velük együtt a tengeri élőlények tömegét, melyek létfeltételeit a koralltelepek biztosítják).”

Kiemelendő a halfajok elképesztő gazdagsága, forma- és élénk színvilága. Ezeknek csupán egyik szerény képviselője a „Cephalopholis miniata”, amely rikító sárga-narancs-korallpiros színű testén világító türkizkék apró pöttyöket visel. Az ember azt gondolná, hogy ilyen harsány és meghökkentő színösszetételű minta nem is létezhet földi élőlény testén. S ha még albumokban látná, sem hinné el, hiszen a mai fejlett számítástechnika korában retusálni, átalakítani, ilyenre színezeni egy képet, nem nagy kunszt. De amikor a víz alatt vizsgálódva először szembetalálkoztam egy ilyen csiricsárén tarka mintázatú hallal!

Hátborzongatóan fenséges élmény volt számomra a maga teljes, színpom-pás valójában látni, viselkedését tanulmányozni, s félénken, de barátkozón kinyújtani felé a kezem. Egészen lenyűgözött, valósággal elérzékenyültem a gondolattól, hogy micsoda kivételes szépségben van részem. S e meghittségében is feldúlt, boldog pillanat töredékében hálát adtam Istennek, amiért itt lehetek... a Paradicsomban.

De a színpompás kisebb-nagyobb halak mellett éppúgy találkozhatunk a szigetek közelében vidáman fickándozó, barátságos delfinekkal, amelyek akár egészen a hajónk vagy csónakunk széléig is elmerészkednek. Vagy láthatunk még izgalmasabb halakat: a sekély lagúnákba merészkedő kistermetű, kockázat nélkül megközelíthető cápákat és jókora, olykor hatalmas rájákat, amelyek ha nem is különösebben barátságosak, de alapvetően veszélytelenek. Nem úgy, mint ritkán látható „testvérük”, a villamos

rája, amivel egy közvetlen találkozás bizony minden értelemben több, mint „megrázó élmény” lehet! Nagy szerencse, komolyabb bűvartudás vagy pedig a lakatlan szigetekre szervezett kiránduláson való részvétel kell ahhoz, hogy az óceánban lomhán úszó óriás teknősökkel találkozzunk, amik egyébként a Maldív-szigetek kevésbé forgalmas (elsősorban lakatlan) szigetein rakják le tojásaikat a homokba.

Piciny apró rákok még a partmenti sekély vizekben is előfordulnak, de hosszabb megfigyelésükre nincs sok esély, mivel villámgyorsan elszaladnak vagy befújják magukat a biztonságot jelentő homokba.

Kevesen tudják, hogy 67 fajú egzotikus pillangó él a szigeteken s aféle apró lények, mint az orrszarvú-bogár. Kicsi, szintén csak itt honos skorpiók okozhatnak kisebb kellemetlenséget teljesen ártalmatlan csípésükkel. (Meerun egyetlen ilyen skorpiót sem láttunk.) Viszont ha nem vigyázunk, találkozhatunk egy-egy nagyobb százlábú mérges és fájdalmas – bár korántsem végzetes – harapásával. (Ezek kb. a nálunk honos szúnyogfajok csípéséhez hasonlítható égő vagy viszkető érzést jelentő kellemetlenségek.)

A nagy repülő róka vagy más néven gyümölcssevő denevér (*Pteropus Gigantues Ariel*) egész nap a fákon lóg és csak késő éjszaka, csendben indul meg a gyümölcsfák irányába.

A gekkók (maldívu: „ho anu”) két típusa (*Hemidactylus frenatus* és *Hemidactylus brookii*) is helyel-közzel megtalálható a szigeteken. Ezek az apró lények leginkább a falon láthatók éjszaka a külső fényforrások közelében, mivel ott van számukra terített asztal apró rovarokból, szúnyogokból.

A kerti gyík, amit a maldívek „bondu”-nak hívnak (*Calotes versicolor*), eléggé megszokott, gyakori és teljesen ártalmatlan. Ennek „testvére” az a gyorsmozgású, rövidcombú gyík (neve dhivehi nyelven: garahita, latinul: *Riopa albopunctata*), melyet a tüskés háta miatt mi egyszerűen csak „mini-dinoszaurusznak” hívtunk. Villámgyorsan tudott eltűnni a szemünk elől, bár időnként a fák törzsein hosszan is láhattuk, amint a napon sütteti magát.

Két kígyófaj képviselőivel is találkozhatunk nagyritkán a szigeteken: a kis farkaskígyó (*Lycondon aulicus capucinus*) és a féregszerű vak kígyó (*Typhlops braminus*). Mindkettő teljesen veszélytelen. (Meerun egyik kígyófajjal sem találkoztunk... bár nem is nagyon bántuk!)

Több mint 113 madárfaj található a Maldív-szigeteken. A koel madár (*Eudynamis scolopacea*) gyakran hallatja magát, de csak ritkán mutatkozik. A hímek könnyen felismerhetők a csillogó-villogó fekete tollazatukról és rikító világoszöld csőrükről. Hihetetlenül hangos, éles hangja mellett egy pillanatra sem felejthetjük el, hogy egy egzotikus vidéken, a trópusokon vagyunk.

Maldív különlegessége a fehérmellű vízityúk (*Amaurornis phoenicurus maldivus*). A „közönséges bólogató” (*Anous stolidus pileatus*) pedig hasznos útitársa a tonhal után kutató halászoknak.

Megcsodálhatunk 13 gémfajt is, a leggyakoribb szürke gémtől (*Ardea cinerea rectirostris*) kezdve a legkülönlegesebb, színpompás fajokig. Érdekeség, hogy minden szigetnek megvan a maga állandó gékje, ami egy-egy darab kenyérért hajlandó pózolni a turisták kamerája előtt, a szerencsésebbek és türelmesebbek – ha kivárják – akár még hallal a csőrében is lefényképezhetik.

A „pimasz varjak” őseit az első utazók hajói hozták el a szigetekre. A fekete indiai házi varjú (*Corvus splendens*), vagy ahogy ők hívják: „kaalhu”, például olyan gyakori és úgy elszaporodott, hogy már nyűgké vált a maldívek számára. A falvakban a napra kitett száradó halat, a gyümölcsfákról az eladható (így értékes) édes, érett gyümölcsöket s mindent megdézsmálnak, amit csak találnak. Mint ahogy néha még a nyaralószigeteken is fel-felbukkannak az éttermek és bárók közelében, maradékokra vagy egy őket megszánó, jóllakott turista adományaira várva.

A kókuszdiófák, indiai fügefák (banyan), csavartfenyők, kúszónövények és mangrove-fák, a néhol akár 5 méteres magasságot is elérő, sövényszerű, dzsungeliesen dús vegetáció mellett vörös hibiszkuszok és más, színpompás virágzó növények is díszítik a szigeteket. Különleges és fenséges érzés a sziget belsejében sétálgatni, miközben előttünk az épp hogy kinyílt és frissen lehullott virágok százai díszítik az utat... valószínűleg egzotikus virágzó nyelvet terítve lábunk elé. (E csodás hibiszkuszoknak elhervadni sincs idejük, mert hajnalonként ezeken a sétányokon is összesöpör és összegereblyéz a személyzet.)

A maldívok szeretik és tisztelik a virágokat. Olyannyira, hogy a rózsaszín rózsza a nemzeti viráguk. Összességében kb. 600 növényfaj élt ezen a vidéken, melyek közül kb. 100-at azonnal kipusztított a civilizáció és a turizmus, s a megmaradtak közül is legalább 300 a lakatlan szigeteken biztosított háborítatlan nyugalmat kedveli. De ne csüggedjünk, mert még így is akad bőven szemet-lelket gyönyörködtető különlegesség. Ilyen például a pandanus nevű csavartfenyő, amely sehol másutt a világon nem

látható, csak az Indiai-óceánnak ezen a vidékén (tehát Maldívon, Srí Lankán és környékén).

Meerufenfushi elhelyezkedése

Az Észak-Malé Atoll (Kaafu Szigetcsoport) legkeletibb szigete. Kb. 50 km távolságra van észak-keleti irányban a fővárostól, Malétól s így Hulhulétól, a repülőtér szigetétől is. Az 50 km-es távolságot hajóval kb. 50-55 perc alatt teszik meg.

Dhiffushi

Meerufenfushi közvetlen szomszédságában találjuk a kb. 950 lakosú Dhiffushi nevű halászfalut. Ha részt veszünk a Meeruról hetente induló kirándulások egyikén, akkor bepillantást nyerhetünk a maldív emberek mindennapi életébe.

A Monday Times egy tavalyi újságcikke szerint a Dhiffushin élő halászok átlagban 10.000,- Rufiyaat keresnek havonta fejenként (ez átszámítva kb. 200.000,- Ft-nak felel meg). És még azokban a hónapokban is, amikor kisebb a fogás, megkeresik az 5.000,- Rufiyaat. Bár a halászok hosszú órákat, sokszor heteket töltenek kint a tengeren, ez jól megtérülő foglalatosság számukra. Dhiffushi már évek óta tonhalhalászatáról közismert sziget.

Egy hagyományos halászfalu átlagos napja

Napfelkelte előtt, 4³⁰ és 5 óra között az embereket imára hívó hang ébreszti fel. Ima után a halászok felkészülnek a napra, csalinak való halat fognak a közeli korallzátonyon, és még napfelkelte előtt kimennek a tengerre.